Не встиг дзвінок сповістити про початок перерви, як до мене підійшов староста класу Микола Бобир.

Ну, як справи у нашого класика? — запитав єхидно. Класиком мене прозвали з легкої руки того ж Бобиря. Це саме він попросив написати замітку до стінгазети про життя нашого класу, а коли її надрукували, коротко сказав:

— Просто класик! Старайся. Шліфуй перо. У тебе велике літературне майбуття.

А зараз він дивився на мене спідлоба і мовчав.

— А що трапилось? — поцікавився хтось із хлопців. Нічого страшного, відповів Бобир. Просто наш класик знову видрукував свій новий твір у загальношкільній стіннівці.

І, звертаючись до мене, перепитав:

— Я не помилився?

— Ні,— відповідаю.

— Вітаємо! — загув клас, ніби вулик.

— Тільки носа не задирай!

Навіть наша відмінниця Наталка Марипадова потиснула мені руку.

— З великим задоволенням стежу за твоєю творчістю,— сказала серйозно. Пушкіна із тебе не вийде, але стати самим собою ти зможеш. Якщо буде потрібна допомога — звертайся.

Але староста класу підняв руку і попрохав, щоб усі затихли.

— Всі ми,— проголосив він,— з приємністю ознайомилися із черговим твором нашого товариша. Від імені всього класу хочу подякувати нашому класикові за те, що вчасно подав сигнал.— І витяг з кишені переписану від руки мою замітку.

— Твоя?

— Так.

— Ось у цьому абзаці,— тицьнув вимазаним у чорнило пальцем Бобир,— сказано, що твій головний герой, учень нашого класу Ігрикович, не звільнив місце в автобусі для старенької бабусі. І контролер затримав його без квитка. Він переможно оглянув усіх присутніх і запитав: — Це ж скільки нахабства треба мати, щоб так себе поводити? А потім,— продовжував Микола,— списав домашнє завдання і навіть отримав за нього п'ятірку.

— Не може такого бути! почулись голоси.

— Факт!

— Ну й дає!

— Та це іще півлиха. Вдома прикинувся хворим і відмовився йти до магазину за покупками. Довелося старенькій бабусі дибати.

На хвилину у класі стало тихо, ніби у вусі. Навіть було чути, як дзижчала муха на підвіконні. Я хотів було встати із-за парти, та важка рука Миколи опустилася мені на плечі:

— Сиди! Бач, що надумав — тікати! Від нас, брате, далеко не забіжиш. Кажи!

— Н-не розумію,— злякано пробелькотів я.

— Хто він?

— Ти про кого?

— Про Ігриковича! І не крути! Кого прикрив цим псевдонімом?

Я з переляку й слова не міг вимовити.

Затихли й учні, які оточили мене тісним колом. Лише сопіли та зітхали.

— Але ж це гумореска! — спробував я виправдатися,— Імена вигадані.

— Знаємо! Але хто цей негідник, який наш клас ганьбить? З кого ти списав образ? Я його бачу як живого.

Наперед протиснувся Гавриленко.

— Це не я! — заявив категорично.— Я, звичайно, не ангел, але минулої середи мене взагалі не було в школі. Лежав удома з грипом.

— Стій,— ляснув долонею по парті староста.— А при чому тут середа?

— Бо в середу йшов дощ,— швидко пояснив Гавриленко. В гумореcці на це точно вказується. Там і про хмари, і про грозу.

— Дійсно,— погодилися всі.

— Мироненко теж відпадає.

— Батрак і Скрипальченко були на виду.

— А в Гапоненка проїзний квиток.

За перерву перебрали всіх.

Бобир витер хустиною спітнілого лоба й різонув мене поглядом, ніби бритвою.

— Що ж це виходить?

— Усе ясно,— підтримав його Пончиков.— Ігрикович — це не хто інший, як наш класик.

— А прикидався ягням! Ай-я-яй.

— Друзі,— благав я,— не знаю я ніякого Ігриковича! Хай би він вам луснув. Самі ж прохали вивести на чисту воду поганого учня. От я його і вивів.

— Замовкни,— гримнув на мене Бобир. Зараз тебе будемо судити.

— Як це? — геть перелякався я.

— Дуже просто. Товариським судом. Щоб іншим була наука.

— Не винний я!

— Ну й упертий! Ти врахуй: щире зізнання пом'якшує вину, друже Ігриковичу.

— Я не Ігрикович.

— А хто?

— Масюк!

— Це ти по свідоцтву про народження Масюк, а літературний твій псевдонім — Ігрикович.

— Не знаю я ні Іксовича, ні Ігриковича. Масюк я. А це гумореска. Щоб посміятися! Щоб весело!

— Нічого собі смішки,— перебив Бобир.— Пляма на весь клас, аж плакати хочеться.

Мене довгенько проробляли. Закликали до відповідальності. Шукали совість. Прохали дати слово, що цього більше не повториться.

— Які будуть пропозиції? — насилу перевів дух Бобир.

— Взяти Масюка на поруки й розпочати перевиховувати. І нехай просить вибачення.

Ні, що ви не кажіть, а класиком бути важко.